

Arrest

nr. 89 866 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 12 september 2011 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met oog op gezinshereniging met zijn van vader, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, Wie lid van het koninklijk besluit Wan 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2011 werd ingediend door:

Naam: N

Voornaam: G

Nationaliteit: Ghanese

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn (...) de te hunnen laste zijn, (. ..)

De aangebrachte inkomsten zijn ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houden met het geldend Belgisch integratie-inkomen, zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002.

Er zijn slechts bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in het verleden aangebracht uit de periode 2005 tot 2009. Aangezien er geen recentere bewijzen van stortingen aangebracht, is er niet aangetoond dat betrokkene tot op heden financieel ten laste is van de referentie persoon.

Als bewijs van onvermogen wordt een gelegaliseerde verklaring op eer voorgelegd, Aangezien een dergelijke verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, wordt zij niet aanvaard als een bewijs van onvermogen.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2. 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens-, zorgvuldigheids- en legaliteitsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 10 februari 2012 verwijst naar het art. 40bis (en art. 40ter) van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds op 12 september 2011 bij de stad Gent een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend overeenkomstig het art. 4 van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 (B.S. dd. 10.05.2007).

Dat dient te worden opgemerkt dat de nieuwe wet van 8 juli 2011, welke het art. 40bis (en art. 4 van de wet van 15 december 1980 wijzigde, door publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 pas op 22 september 2011 van kracht is geworden.

Dat derhalve nu verzoeker zijn nieuwe aanvraag reeds op 12 september 2011 bij de stad Gent heeft ingediend, verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon verwijzen naar een wet dd. 8 juli 2011 en welke pas van kracht is geworden sinds 22 september 2011!

Dat geenszins verzoekers aanvraag dd. 12 september 2011 bij de stad Gent van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, kan afgewezen worden verwijzende naar een wetgeving welk dateert van na de indiening van de aanvraag!

Dat in casu de nieuwe wet dd. 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op verzoekers aanvraag werd toegepast, wat schending inhoudt van het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Dat het verbod van terugwerkende kracht wordt geformuleerd in het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat “de wet alleen beschikt voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht”.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing voorzienbaar moet zijn voor hen die erdoor geraakt zullen worden.

Het vertrouwensbeginsel op haar beurt pleit ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet’.

Het legaliteitsbeginsel houdt in dat een persoon alleen gehouden kan worden aan wetsbepalingen die al bestonden op het moment dat die persoon datgene doet waarop die wet betrekking heeft.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Op basis van vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van een wetgevende norm slechts worden verantwoord wanneer deze onontbeerlijk of absoluut noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

Dat evenwel in de wet noch in de voorbereidende werkzaamheden ervan op een afdoende manier wordt aangetoond waarom de nieuwe wet van 8 juli 2011 met terugwerkende kracht (zonder overgangsbepalingen) dient toegepast te worden voor verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang en waarom dan ook afbreuk dient te worden gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de betreffende rechtssubjecten.

Dat derhalve verweerder in zijn beslissing geenszins kan verwijzen naar wetsbepalingen die dateren en pas van kracht zijn geworden na het indienen van verzoekers aanvraag.”

2.1.2. Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker een aanvraag gedaan op 12 september 2011.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat hij op geen enkele wijze uiteenzet op welke wijze hij werd benadeeld door de verwerende partij, waar die toepassing heeft gemaakt van de wet van 8 juli 2011.

Voorts werd de regelgeving tot het verkrijgen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging inderdaad gewijzigd met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die in werking zijn getreden op 22 september 2011. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis -het is deze bepaling waarvan toepassing wordt gemaakt- en 40ter van de vreemdelingenwet. De wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. De staatssecretaris, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat zij over de aanvraag uitspraak doet. Immers, met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N).

Het loutere feit dat verzoeker vóór de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag had ingediend om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden laat niet toe te besluiten dat hij over een onherroepelijk vastgesteld recht op verblijf beschikte. Verzoeker kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat de verwerende partij heeft vastgesteld dat hij aan de door de hiertoe door de wetgever gestelde voorwaarden voldoet.

Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden op 10 februari 2012 behandelde overeenkomstig de regels die op 22 september 2011 in werking traden laat ook niet toe te besluiten dat de wet van 8 juli 2011 een terugwerkende kracht heeft of retroactief werd toegepast of dat artikel 2 van het BW zou geschonden zijn.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing

kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet.

Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid binnen het bestuur (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds)., *“Beginselen van behoorlijk bestuur”*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, p. 315 - 349). Het algemeen rechtsbeginsel van de niet retroactieve werking van de wet zoals omvat in artikel 2 van het BW is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezegging of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vast gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds)., o.c.).

Het is niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van haar aanvraag. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

Tevens dient er op gewezen te worden dat het recht op rechtszekerheid ingeperkt kan worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. Wat betreft de objectieve en redelijke verantwoording heeft de wetgever aangegeven op deze wijze de toenemende immigratiestroom waarvan aanvragen tot gezinshereniging de belangrijkste vorm is en waarbij vaak misbruiken werden vastgesteld, te willen inperken. Aldus lijkt aan de eerste voorwaarde te zijn voldaan. Wat de tweede voorwaarde betreft, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een discriminatie.

Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker toezeggingen of beloften werden gemaakt. Er werd reeds op geduid dat het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging er niet automatisch toe leidt dat deze aanvraag ingewilligd wordt. In zoverre hij laat uitschijnen dat hij voor een voldongen feit werd geplaatst, heeft dit eerder te maken met de wetswijziging, dan met een optreden van het bestuur en aldus is de kritiek van verzoeker op dit punt gericht tegen de wet. Het komt echter niet toe aan de Raad om wetstekrachtige bepalingen te gaan beoordelen.

Voorts moet nog worden gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet *contra legem* en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker stelt wat volgt :

“Dat dient te worden vastgesteld dat het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon stelt voor de Belg die zich wil laten vervoegen door zijn meerjarige kind om te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat.

Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 40ter Vw, strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat in België men pas een beroep kan doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100% van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid.

Dat evenwel toch in het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde wordt ingevoegd die hoger is dan het tarief leefloon (nl. 120% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste).

Dat deze inkomensvoorwaarde van een bedrag dat hoger is dan het tarief leefloon strijdig is met het arrest Chakroun waarin het Hof van Justitie stelde dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat Krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie mensen in België niet kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon mét gezin ten laste.

Wanneer er een inkomen hoger is dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand

2. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten op te sommen welke stukken door verzoeker werden neergelegd en te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat zijn vader over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.”

2.2.2. In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing niet naar dit wetsartikel wordt verwezen en dat het ook niet van toepassing is op de situatie van verzoeker. Verzoeker baseert zijn argumenten geheel op een verkeerde vaststelling, namelijk dat een aanvraag tot verblijfskaart werd ingediend op basis van gezinshereniging met een Belgische vader en dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier, de aanvraag die verzoeker zelf indiende en uit de bestreden beslissing die aan verzoeker zelf werd betekend, blijkt evenwel duidelijk dat de aanvraag werd ingediend op basis van gezinshereniging met een vader die de Nederlandse nationaliteit bezit. De bestreden beslissing werd dus genomen op basis van een correcte juridische grond, met name artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Nu het middel volledig is opgehangen aan het uitgangspunt dat toepassing werd gemaakt van artikel 40ter, en dit uitgangspunt juridische grondslag mist, kunnen de andere schendingen evenmin dienstig worden aangevoerd.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aan. Hij stelt met name dat:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn naaste familie in België wordt gescheiden;

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10 februari 2012 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is) daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.2.1. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu, betreft het een geval waar de verzoeker om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoeker naar de band met zijn "naaste familieleden", om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Het Hof beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 25 september 2010 in België aankwam en zich pas op 6 juli 2011 aanmeldde bij de stad Gent om zich te laten inschrijven wegens gezinshereniging met zijn Nederlandse vader. Hoewel bij een woonstcontrole inderdaad werd vastgesteld dat verzoeker samenwoont met zijn vader, laat verzoeker, buiten deze samenwoning, echter na om aannemelijk te maken dat hij heden financieel of op een andere manier afhankelijk is van zijn vader, of omgekeerd. Dit terwijl het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Het loutere gegeven dat verzoeker en vader staan ingeschreven op het zelfde adres is dus geen bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en verzoeker slaagt er niet in om enig ander bewijs te leveren dat daar anders over zou doen denken.

Wat het bestaan van een privéleven betreft

Verzoeker beweert een leven te hebben opgebouwd in België maar brengt op geen enkele wijze concrete bewijzen aanbrengt van het bestaan of de ontwikkeling van een privéleven in België. Dit is dus evenmin aangetoond.

Betreffende de positieve verplichting

Ten overvloede stelt de Raad dat om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeien te bepalen, er in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu, stelt de Raad vast dat verzoeker wel stelt dat hij zijn familieleven onmogelijk in zijn land van herkomst kan leiden, doch dit niet nader toelicht en daarvan geen enkel bewijs bijbrengt, zodat hij geenszins aannemelijk maakt dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die de voortzetting van zijn gezinsleven en privéleven in het land van herkomst of elders verhinderen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging aan. Hij argumenteert met name:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verblijfstitel alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van zijn verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met het langdurig verblijf van verzoekers verblijf in België, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.4.2. De Raad wijst erop dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, werd omgezet in de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is derhalve niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoeker. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die

wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de “gezinshereniger” de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoeker gezinshereniging te verkrijgen met zijn Nederlandse vader, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Hij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoeker toont verder ook niet aan dat op grond van andere regels of beginselen bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, de verwerende partij een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt. De verwerende partij heeft, zoals reeds gesteld, niet onwettig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, en voor zover verzoeker in dit middel wijst op zijn familiale bindingen en zijn integratie, kan worden gewezen op wat bij de beoordeling van het derde middel werd gesteld.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat hij had moeten worden uitgenodigd voor een verhoor voorafgaand aan de bestreden beslissing, dient in eerste instantie te worden gesteld dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “*De hoorplicht*” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). In dezelfde context moet worden benadrukt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op een schending van de hoorplicht of op het beginsel van de rechten van verdediging beroepen.

De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), hetgeen *in casu* niet het geval is.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht alsook het begaan van een manifeste beoordelingsfout, op grond van de volgende argumentatie:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verweerder nalaat alle wettelijke bepalingen weer te geven waarop zijn weigeringsbeslissing steunt.

Dat voorts uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij vóór zijn aanvraag ten laste was van zijn Belgische vader en dat een gelegaliseerde verklaring op eer niet kan weerhouden worden als bewijs van onvermogen.

Dat verzoeker opmerkt dat hij sedert zijn aankomst in België inwoont bij zijn Belgisch vader, N.B. Dat beiden sedert geruime tijd staan ingeschreven op het zelfde adres.

Dat derhalve verzoeker als ten laste van zijn Belgische vader dient te worden beschouwd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister hij had kunnen vaststellen dat verzoeker sedert geruime tijd inwoont bij zijn vader te Gent.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde gelegaliseerde verklaring op eer niet kan weerhouden worden als bewijs van onvermogen.

Dat de betrokken personen door verweerder zijn gekend en dus door verweerder voorafgaandelijk dienden/konden gehoord worden.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten een onderzoek te verrichten."

2.5.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de aangebrachte inkomsten ruim onvoldoende zijn om een effectieve tenlasteneming van de verzoeker in België te verzekeren, omdat verzoeker niet heeft aangetoond tot op heden financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon en omdat verzoeker niet aantoonbaar onvermogen te zijn nu een gelegaliseerde verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Wat dit laatste element betreft, blijkt dus duidelijk dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de gelegaliseerde verklaring op eer niet kan worden weerhouden als bewijs van onvermogen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij maakt evenmin duidelijk welke wettelijke bepalingen ten onrechte niet zouden zijn opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker betoogt voorts dat uit een eenvoudig nazicht van het bevolkings- en vreemdelingenregister de verwerende partij had kunnen vaststellen dat hij bij zijn vader in Gent woont, dat beiden geruime tijd staan ingeschreven op hetzelfde adres en dat hij dus als ten laste van zijn vader moet worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn in functie van zijn in België wonende vader van Nederlandse nationaliteit. Zoals reeds gesteld is artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar die te hunnen laste zijn (...).”

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Aldus dient op het ogenblik dat het familielid verzoekt om een hereniging met de EU-onderdaan, de afhankelijkheidssituatie reeds te bestaan in het land van herkomst.

De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In de bijlage 19ter die aan verzoeker werd overhandigd naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd overhandigd, wordt dienaangaande gesteld dat hij onder meer het bewijs van onvermogen en het bewijs van stortingen in het verleden moest voorleggen. Met betrekking tot deze bewijzen van stortingen in het verleden –als bewijs dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn vader, stelt de verwerende partij dat er slechts bewijzen zijn van stortingen van de referentiepersoon aan betrokken uit de periode 2005-2009 en dat er geen recentere bewijzen werden aangebracht om de op actuele afhankelijkheid van verzoeker in zijn land van herkomst aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om te eisen dat hij recentere documenten zou neerleggen om aannemelijk te maken dat hij voor zijn aanvraag ten laste was van zijn vader, temeer nu ook wordt gesteld dat als bewijs van onvermogen slechts een gelegaliseerde verklaring op eer wordt voorgelegd, waaromtrent wordt gemotiveerd dat zij niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst en het dus niet om een bewijs gaat. Ook dit motief is niet kennelijk onredelijk te noemen. De Raad ziet niet in hoe de verwijzing van verzoeker naar het feit dat hij reeds geruime tijd samenwoont met zijn vader deze beoordeling tot

kennelijk onredelijk zou kunnen herleiden, nu verzoeker hiermee geenszins aantoonde dat hij op het ogenblik dat hij om gezinshereniging verzocht de materiële ondersteuning nodig had van zijn vader teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gehoord diende te worden of gehoord kon worden, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds over de hoorplicht werd gesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Hierbij dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Het komt de vreemdeling die een aanvraag tot verblijfskaart van familielid van een EU-onderdaan indient dus toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten, hetgeen *in casu* niet het geval is. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat en welke stukken door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd.

Verzoeker toont op grond van de door hem aangevoerde grieven niet aan dat de door hem aangevochten motieven in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn tot stand gekomen. Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht kon concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een EU-onderdaan. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het vijfde en laatste middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS